

Arrest

nr. 211 498 van 25 oktober 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat W. PEETERS
Plantin & Moretuslei 141
2140 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 december 2011 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad van State van 23 mei 2018 met nummer 241.566 waarbij het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 6 maart 2017 met nummer 183 356 wordt vernietigd.

Gelet op de beschikking van 11 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 september 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 20 december 2011 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 21 maart 2012 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.09.2009 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Gezien de datum van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, werd de aanvraag van betrokkene bestudeerd in het licht van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en wordt de aanvraag van betrokkene niet in het licht ervan bestudeerd.

Betrokkene verklaart dat hij werkbereid is en dat hij om economische redenen naar België kwam, maar hij legt geen bewijzen voor die deze loutere bewering kunnen staven en hij verzuimt het om aan te tonen waarom dit gegeven een grond voor regularisatie in het kader van een artikel 9bis zou zijn.

Verder verwijst betrokkene naar zijn lokale verankering, namelijk de verklaring dat hij keurig Frans en redelijk Nederlands zou spreken, dat hij bereid zou zijn om Nederlandse les zou volgen, dat hij een ruime vriendenkring zou hebben opgebouwd en dat hij al zijn verplichtingen zou nakomen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert immers dat hij sinds 2001 in België zou verblijven, maar hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt: [...]

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624) Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31) Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954) Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Eerste onderdeel van het middel:

Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 (en waarop verzoeker zijn aanvraag destijds steunde) niet meer van toepassing zijn ingevolge de arresten van de Raad van State van respectievelijk 9 december 2009 en 5 oktober 2011 waarbij voormelde instructie werd vernietigd.

Deze stelling is onjuist.

Waar de Raad van State bij arrest nr. 198.769 dd. 9 december 2009 de instructie inderdaad vernietigde, heeft dit de Dienst Vreemdelingenzaken er niet van weerhouden om de inhoudelijke criteria van deze instructie onverminderd te blijven toepassen, zij het dan in het kader van de discretionaire bevoegdheid die inzake de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is toegekend aan de bevoegde Minister of Staatssecretaris. Dit werd overigens telkenmale uitdrukkelijk vermeld in de beslissingen die de Dienst Vreemdelingenzaken nam inzake regularisatieaanvragen die op de instructie van 19 juli 2009 werden gebaseerd. Deze praktijk, waarbij de Staatssecretaris zijn wettelijke discretionaire beoordelingsbevoegdheid inhoudelijk vorm gaf door de criteria van de vernietigde instructie toe te passen, werd steeds aanvaard door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met het arrest nr. 215.571 dd. 5 oktober 2011 heeft de Raad van State hieraan een beperking aangebracht en geoordeeld bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van deze instructie als een dwingende regel worden toegepast, waarbij de Staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en waardoor een voorwaarde wordt toegevoegd welke wettelijk niet is voorzien in art. 9bis Vreemdelingenwet hetwelk geen criteria bevat. De juridische analyse welke de gemachtigde van de Staatssecretaris heeft vermeld als aanvang van de motivering van de bestreden beslissing is derhalve onjuist om minstens twee redenen. Ten eerste werden de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State niet vernietigd door het arrest dd. 5 oktober 2011. Deze vernietiging gebeurde reeds bij arrest dd. 9 december 2009.

Ten tweede wordt een verkeerde lezing gegeven van het arrest van 5 oktober 2011 aangezien de Raad van State geenszins heeft gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer door de Staatssecretaris of zijn gemachtigde zouden mogen worden gehanteerd bij de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid, doch enkel dat deze criteria niet als een dwingende regel mogen worden gehanteerd waardoor de appreciatiemarge van de Staatssecretaris zou worden beperkt. Zo kan in het vermelde arrest geen bezwaar worden gelezen tegen de toekenning van een verblijfsmachtiging omdat aan de inhoudelijke criteria van de vernietigde instructie zou zijn voldaan, noch tegen een weigering die ondermeer (doch niet uitsluitend) gebaseerd is op deze criteria.

Eenvoudigweg stellen, zoals de gemachtigde van de Staatssecretaris in casu heeft gedaan, dat ingevolge de aangehaalde arresten van de Raad van State de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn, is derhalve niet naar recht verantwoord.

Een beslissing welke uitgaat van een premisse die juridisch kennelijk onjuist is, wordt niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

De bestreden beslissing is aangetast door manifeste tegenstrijdigheden.

Waar de gemachtigde van de Staatssecretaris in de eerste alinea van de motivering stelt dat de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn (cf. eerste onderdeel), dient echter te worden vastgesteld dat hij de facto deze criteria wel (nog) toepast.

Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoeker immers ontvankelijk verklaard en dit zonder dat hij bij zijn aanvraag buitengewone omstandigheden aanhaalde welke in toepassing van art. 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet zouden wettigen dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België werd ingediend.

De bestreden beslissing stelt overigens ook nergens het bestaan van dergelijke buitengewone omstandigheden te aanvaarden. Aangezien verzoeker zijn aanvraag mede steunde op de inmiddels vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 werd van hem ook niet vereist dat hij dergelijke buitengewone omstandigheden zou aanvoeren. Het ontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoeker kan dan ook enkel mits toepassing van de principes van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009. Deze instructie stond de aanvragers van een regularisatie immers toe een aanvraag in België in te dienen zonder opgave van buitengewone omstandigheden, hetgeen meteen ook de reden was waarom ze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest dd. 9 december 2009. Alhoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de criteria van de vernietigde instructie niet meer van toepassing zijn, handelt de gemachtigde van de Staatssecretaris op een met deze stelling onverenigbare wijze door de aanvraag van verzoeker ontvankelijk te verklaren. De beslissing die is aangetast door dergelijke manifeste tegenstrijdigheid is niet naar recht verantwoord en dient te worden vernietigd. Daarenboven valt moeilijk te verantwoorden dat de criteria van de vernietigde instructie nog wel zouden gelden m.b.t. de beslissing over de ontvankelijkheid van de aanvraag doch niet meer inzake de gegrondheid ervan. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de integratie van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kan vormen omdat hij stelt reeds sedert 2001 in België te verblijven maar hij in deze periode geen enkele verblijfsaanvraag heeft ingediend. De afwezigheid van een eerdere poging om een verblijfsmachtiging te bekomen vormt aldus een obstakel voor het aanvaarden van de elementen van integratie en lokale verankering als grond voor regularisatie. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt geen criteria op grond waarvan een verblijfsmachtiging moet worden toegekend, noch op grond waarvan deze zou moeten worden geweigerd. Door op dwingende wijze de voorwaarde te hanteren van een eerdere aanvraag tot verblijfsmachtiging om de aangevoerde elementen van integratie en lokale verankering voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf voorwaarden toe aan de wet en miskent daardoor artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door deze handelswijze beperkt de gemachtigde van de Staatssecretaris ook eigenhandig de hem door de wet toegekende discretionaire beoordelingsbevoegdheid, nu dit critérium op dwingende wijze wordt toegepast en hem derhalve geen appreciatiebevoegdheid laat. De formulering van de bestreden beslissing is terzake zeer duidelijk: "Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen." (eigen onderlijning) Verzoeker merkt hierbij ook op dat alhoewel de gemachtigde van de Staatssecretaris in de aanhef van de bestreden beslissing stelt dat de criteria van de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn ingevolge de vernietiging ervan, hij m.b.t. de elementen van integratie en lokale verankering deze alsnog toepast. Critérium 2.8A van de vernietigde instructie vereiste immers naast een minimale verblijfsduur en een bewezen lokale verankering ook een voorafgaande periode van wettig verblijf of een geloofwaardige poging daartoe (lees: een eerdere aanvraag van een verblijfsmachtiging). Het mag dus duidelijk zijn dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de aanvraag van verzoeker nog steeds heeft beoordeeld in het licht van de criteria van de vernietigde instructie dd. 19 juli 2009 alsook dat deze criteria op een dwingende wijze worden toegepast. De Raad van State heeft bij arrest nr. 215.571 van 5 oktober 2011 en arrest nr. 216.651. van 1 december 2011 duidelijk gesteld dat dergelijke werkwijze een schending inhoudt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd. Vierde onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris overweegt in de bestreden beslissing dat de integratie en aangehaalde elementen van lokale verankering van verzoeker onmogelijk een grond tot regularisatie kunnen vormen. Verzoeker zou zelf hiervoor verantwoordelijk zijn en zich bewust in illegaal verblijf

hebben genesteld. Deze overwegingen zijn gesteund op een manifest onjuiste vaststelling van de feiten, minstens een verkeerde beoordeling ervan. De overweging dat de integratie van verzoeker te wijten is aan de eigen houding en voornamelijk gebeurde in illegaal verblijf en dat zij om die reden geen grond voor de toekenning van een verblijfsmachtiging kan vormen, miskent de realiteit welke aan dit dossier ten grondslag ligt.

Eerste vaststelling hierbij is dat verzoeker zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging reeds indiende in september 2009, dus meer dan twee jaar voor de bestreden beslissing.

Dit deed hij aldus op een ogenblik dat de Belgische overheid zelf, door het uitvaardigen van de instructie dd. 19 juli 2009 en het zelfs ter beschikking stellen van typeformulieren om in dit verband een regularisatie aan te vragen of te actualiseren illegaal in het land verblijvende personen als het ware uitnodigde om dergelijke aanvraag in te dienen.

Het feit dat verzoeker daarop is ingegaan, om zich in regel te stellen, kan hem dus moeilijk worden verweten.

Evenmin kan aan verzoeker worden verweten dat deze "regularisatiecampagne" vanuit zowel praktisch als juridisch-technisch oogpunt een toonbeeld van amateuristische improvisatie is gebleken.

Het is bezwaarlijk de schuld van verzoeker dat de uitgevaardigde instructie reeds voor het einde van de periode bepaald voor de indiening van de verzoeken op grond van duurzame lokale verankering werd vernietigd.

De beslissing van de toenmalige Staatssecretaris om het arrest van de Raad van State dd. 9 december 2009 quasi te negeren en onverminderd verder te doen door een invulling te geven aan zijn discretionaire bevoegdheid die, blijkens het arrest van de Raad van State dd. 5 oktober 2011, strijdig was met de terzake geldende wettelijke bepalingen, was ook niet de verantwoordelijkheid van verzoeker.

Het gegeven dat verzoeker meer dan twee jaar heeft moeten wachten op de bestreden beslissing kan evenmin aan zijn eigen houding of handelen worden toegeschreven.

Weliswaar heeft verzoeker gedurende deze periode op illegale wijze in het Rijk verbleven, doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend.

Deze periode en de geleverde inspanningen interpreteren ten nadele van verzoeker en daaraan zondermeer de verregaande consequentie verbinden dat geen rekening kan gehouden worden met de intussen gerealiseerde elementen van integratie en lokale verankering, geeft blijk van een manifest verkeerde beoordeling van de feiten.

Om deze redenen werd de bestreden beslissing dan ook genomen met miskenning van de zorgvuldigheidsplicht, minstens niet op redelijke wijze gemotiveerd, zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2. Voor wat betreft de draagwijdte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet kan worden verwezen naar wat verzoeker hierover heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Hierbij wordt concreet ingegaan op verzoekers argumenten en gemotiveerd waarom deze niet kunnen worden weerhouden als grond voor een regularisatie. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing en ze inhoudelijk bekritiseert. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt dan ook niet.

2.3. Voor wat betreft de draagwijdte van de in het middel opgeworpen geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur kan eveneens worden verwezen naar wat verzoeker hierover heeft uiteengezet in zijn verzoekschrift

2.4. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn

verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.5. In casu oordeelde verweerder dat er geen redenen zijn om verzoeker te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Hij houdt in dit verband rekening met de door verzoeker in zijn verblijfsaanvraag opgeworpen elementen en motiveert er ook over. Verzoeker toont niet aan dat de verwerende partij met bepaalde door hem aangebrachte elementen geen rekening heeft gehouden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht blijkt dan ook niet.

2.6. Waar verzoeker een uitgebreid betoog ontwikkelt inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009, benadrukt de Raad – zoals verzoeker ook zelf stelt – dat deze instructie werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, waarnaar in de bestreden beslissing op pertinente wijze werd verwezen. Deze instructie is derhalve met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer verdwenen. Verzoeker kan zich hier niet langer op beroepen. Verzoeker tracht tevergeefs aannemelijk te maken dat de criteria, luidens de rechtspraak van de Raad van State, wel degelijk nog kunnen spelen in het kader van de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid van verweerder, doch dit betoog mist juridische grondslag. De vernietiging van de instructie impliceert wel degelijk dat de hierin vervatte criteria noch op positieve noch op negatieve wijze kunnen worden gehanteerd door verweerder. Publieke verklaringen van staatssecretarissen dat de betrokken instructie alsnog zal worden toegepast of praktijken dienaangaande, kunnen evenmin leiden tot een andersluidend oordeel. De Raad niet kan toelaten dat middels een instructie, dan wel middels intentieverklaringen van beleidsverantwoordelijken, bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd of dat vrijstelling wordt verleend van de in dit artikel opgenomen verplichting om aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die verhinderen dat de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst wordt ingediend. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de instructie van 19 juli 2009 of welke andere gelijkaardige instructie dan ook. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.181 en 220.182; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745). Verzoeker ontwaart nog een tegenstrijdigheid in de bestreden beslissing, waar enerzijds wordt gesteld dat de instructie niet langer kan worden toegepast en anderzijds de verblijfsaanvraag ontvankelijk wordt verklaard zonder de buitengewone omstandigheden te onderzoeken. Ten eerste blijkt uit niets dat de verwerende partij verzoeker zou hebben vrijgesteld van het aantonen van de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verder wijst de Raad erop dat hij niet inziet welk belang verzoeker heeft bij dit onderdeel van het middel. Het gegeven dat zijn verblijfsaanvraag ontvankelijk werd verklaard, betreft een voor hem voordelige beslissing. Deze beslissing heeft hem derhalve geen nadeel berokkend. Hoe dan ook kan verzoeker een eventuele onwettige vrijstelling van het aantonen van de buitengewone omstandigheden niet aanwenden om alsnog de toepasselijkheid van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 af te dwingen voor wat betreft de gegrondheid van zijn aanvraag.

Het eerste en tweede onderdeel van het middel zijn niet gegrond.

2.7. Verzoeker hekelt verder de volgende passage van de bestreden beslissing: *“Verder verwijst betrokkene naar zijn lokale verankering, namelijk de verklaring dat hij keurig Frans en redelijk Nederlands zou spreken, dat hij bereid zou zijn om Nederlandse les zou volgen, dat hij een ruime vriendenkring zou hebben opgebouwd en dat hij al zijn verplichtingen zou nakomen, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Betrokkene beweert immers dat hij sinds 2001 in België zou verblijven, maar hij heeft geen enkele verblijfsaanvraag ingediend om tijdens die periode zijn verblijf te wettigen. Betrokkene heeft zich aldus bewust genesteld in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn is louter het gevolg van zijn eigen houding. Om deze redenen kan de integratie van betrokkene onmogelijk een grond tot regularisatie vormen.”*

2.8. Verzoeker betoogt dat uit voormelde passage kan worden afgeleid dat verweerder het indienen van een eerdere verblijfsaanvraag – dat voorzien was in criterium 2.8.A. van de instructie van 19 juli 2009 – hanteert als een dwingende voorwaarde opdat de elementen van integratie en lokale verankering een grond tot regularisatie zouden kunnen vormen. Hij focust daarbij op het woordgebruik *“onmogelijk”* in de bestreden beslissing. Hij betoogt dat verweerder aldus zijn discretionaire bevoegdheid heeft beperkt en zijn verblijfsaanvraag nog steeds heeft beoordeeld in het licht van de criteria van de vernietigde instructie.

2.9. In deze dient de Raad op te merken dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen bepaling omvat die het bestuur verplicht om steeds een machtiging tot verblijf toe te kennen indien de door verzoeker aangevoerde elementen van lokale verankering bewezen zijn. Evenmin bevat voormeld wetsartikel een bepaling die verhindert dat het bestuur rekening houdt met het feit dat verzoeker er zelf voor heeft gekozen zich te nestelen in illegaal verblijf. De bestreden beslissing is niet gestoeld op het gegeven dat verzoeker zich in illegaal verblijf bevindt, doch wel op de vaststelling dat hij zich reeds acht jaar in illegaal verblijf heeft genesteld alvorens een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, waarbij zijn integratie aldus het resultaat is van zijn eigen keuze. De overwegingen die figureren in de bestreden beslissing, m.i.v. het woord *“onmogelijk”* impliceren niet dat verweerder een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet noch dat hij zijn in deze bepaling vastgelegde discretionaire bevoegdheid heeft overschreden (RvS 23 mei 2018, nr. 241.566). Verzoeker probeert het woord *“onmogelijk”* in de bestreden beslissing tevergeefs te gebruiken als aanknopingspunt voor zijn stelling dat de verwerende partij wel degelijk nog de instructie van 19 juli 2009 heeft toegepast.

Het derde onderdeel van het middel is niet gegrond.

2.10. Verzoeker tracht nog aannemelijk te maken dat de door hem opgebouwde integratie geenszins is te wijten aan zijn eigen houding, doch de Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet betwist dat hij gedurende acht jaar op onwettige wijze in België heeft verbleven zonder enige verblijfsaanvraag te initiëren. Verzoeker wijst erop dat hij zijn verblijfsaanvraag heeft ingediend in het kader van een regularisatiecampagne, waarbij hij als het ware werd uitgenodigd om dergelijke aanvraag in te dienen. Hij betoogt nog dat voormelde regularisatiecampagne een *“toonbeeld van amateuristische improvisatie”* is gebleken, waarbij hij geenszins verantwoordelijk kan worden gesteld voor de juridische problemen die hiervan het gevolg waren. Hiermee toont verzoeker evenwel de onwettigheid van de bestreden beslissing niet aan. Nergens in de bestreden beslissing wordt het verzoeker kwalijk genomen dat hij een verblijfsaanvraag heeft geïnitieerd, noch wordt hij op enige wijze verantwoordelijk gesteld voor de juridische hindernissen die met deze verblijfsaanvraag gepaard gingen. Kernpunt van de bestreden beslissing betreft het gegeven dat verzoeker slechts voor het eerst op 17 september 2009 een verblijfsaanvraag heeft ingediend, waarbij hij heeft verzuimd om gedurende de acht jaar dat hij reeds alhier verbleef enige poging te ondernemen om zijn verblijf te regelen. Verzoeker kan zich niet dienstig verschuilen achter het tijdsverloop van twee jaar tussen zijn verblijfsaanvraag en de beslissing hieromtrent, om zijn keuze te rechtvaardigen dat hij gedurende de acht jaar die voorafgaan aan zijn verblijfsaanvraag, zich in onwettig verblijf heeft genesteld. Verzoeker stelt dat hij *“weliswaar gedurende deze periode op illegale wijze in het Rijk [heeft] verbleven, doch dit slechts in afwachting van een naar recht verantwoorde beslissing over de aanvraag welke hij op volkomen rechtmatige wijze had ingediend”*. In deze kan de Raad evenwel enkel vaststellen dat de periode van verzoekers onwettig verblijf geenszins is beperkt tot de twee jaar dat hij in afwachting was van een beslissing inzake zijn verblijfsaanvraag. Zoals in de bestreden beslissing werd benadrukt verbleef verzoeker reeds acht jaar op onwettige wijze op het Belgische grondgebied, zonder enige poging te hebben ondernomen om zijn verblijf te regelen. Verzoeker toont niet aan waarom het gegeven dat hij in de periode tussen 17 september 2009 en 20 december 2011 in afwachting was van een antwoord op zijn verblijfsaanvraag, zou impliceren dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze heeft gesteld dat verzoeker zich *“bewust*

genesteld [heeft] in illegaal verblijf en het feit dat hij nu geïntegreerd zou zijn louter het gevolg [is] van zijn eigen houding”.

Het vierde onderdeel van het middel is niet gegrond.

Het enig middel is derhalve ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA